

Кудренко Богдан Іванович

Народився 02 січня 1996 року в місті Славутичі. Навчається в 9-му класі загальноосвітньої школи № 3. Протягом двох останніх років пише вірші. Займається в театральній студії ДШМ. Любить малювати та танцювати. Має гарне почуття гумору.

Дитина має право

Дитина має право на небо і сонце.
Дитина має право дивитись у віконце.

Дитина має право на маму і тата.
На добру сестру і на сильного брата.

На безкоштовну допомогу надійних лікарів,
В житті своєму мати багато кольорів.

Дитина має право відпочивати.
Ніхто не має права її карати.

На безкоштовну освіту дитина має право.
І вчитися при цьому вона повинна здраво.

Своє життя вона повинна мати.
Про себе дуже гарно їй треба дбати.

Свою думку дитина має.
Любов свою у серці дитина зберігає!

Подяка Матері

Мамо... я Дякую тобі!
За те, що зараз я живий.

Живий... я плачу та сміюсь!
Радію я чи навпаки — боюсь!

Спасибі, мамо, що любила,
Життя моє не загубила...

Я дякую тобі за те, що є мені де жити!
На щастя, є кого любити!

Життя воно важке... я знаю!
Тобі всією я душею співчуваю!

Не покидай, не покидай мене ніколи,
Люблю тебе неначе бджоли...

Люблять мед!
Коли малим ще був — не розумів!

якби й хотів... то не зумів!
Не розумів... що любиш!

Й ніколи, чуєте ніколи... не розлюбиш!
як я... не розлюблю!

Я Господа молю!
Щоб тільки ти була здорова!
І хай там як... А я тебе люблю!!!
Спасибі, мамо...

Летять журавлі

Немає гіршого від того,
коли на дворі за вікном
не пташки спів лунає...
А лиш гармати.
Коли врятує тільки рідна мати.
Коли в руках нема чого тримати,
щоб потім з'їсти.
Нема куди присісти,
щоб відпочити.
А там війна, там хлопці молоді стріляють
Батьки там наші помирають.
Коли кричить дитя мале,

немов скажене: «Нене, нене. Врятуй мене!»
Воно не винне, те дитя,
що батька вбили, що матір погубили.
А ворог лютий, дуже злий.
Чи то дівчина, чи хлопчик молодий?
Їх не цікавить.
Життя позбавлять й не питають.
А танки їдуть, літаки літають.
Та все стріляють та стріляють.
А на землі трави немає —
Лиш кров та сльози.
А в небі тихо журавлі летять.
Мабуть, тікають звідси назавжди
І їх ти більше тут не жди.
Вони летять і сльози ллються,
неначе хмароньки у небі в'ються.
Один із них призупинився,
на землю швидко він спустився.
Хай краще, дума, я загину тут.
На чужину не полечу.
І знає він, той журавель,
що жить йому залишилось не довго.
А все ж не хоче покидати Батьківщину.
Тут виросла його сім'я,
Тут виріс він.
Тут вирости усі, кого він знає.
А хлопці все стріляють і стріляють,

І всі вже думають-гадають,
Коли усе те закінчиться?
Не думайте ніхто та не гадайте,
Надію в перемогу Ви не залишайте!
Коли ото все закінчиться —
Згадаєте оці слова.
І повернуться журавлі,
І заспіває пташка лісова!